

fremtvinge Offentlighed paa de andre Stadier af Retshandlingerne? (H. Hage: Jeg har ikke havt Leilighed dertil!). Har det ærede Medlem ikke havt Leilighed dertil, skal jeg nu engang komme ind paa den Fremstilling, som han gav af Lønningsloven for de juridiske Embedsmænd; den var af den Art Historie, som man ofte faaer, naar den historiske Kundskab ikke er fuldkommen eller Hufommelsen ikke strækker til. Han fremstillede Forholdet saaledes, som om jeg og mine Venner — men her maa Hovedspørgsmaalet være om mig — altsaa, som om jeg havde bidraget det Meste til at fremtvinge denne Lov; nei, i denne Sag er jeg bleven paa det fuldstændige negative Gebeet, idet jeg blot forlangte, at Sportellønnen ikke skulde vedblive; jeg har ikke villet nogen Lønningslov, tværtimod, det var just det, der blev saa at sige til Stridsspørgsmaalet; jeg sagde: Stop Sportellønningen, derved komme vi nærmere derhen til, at Auktionsdirecteuren oplyser med at være Dommer; jeg sagde: Stop Sportellønningen og bestem for ethvert Embede, der bliver ledigt, Lønnen efter Embedets Bestaaenhed, kort sagt, efter de foreliggende Omstændigheder. Dersom det ærede Medlem kan paavise noget Sted, hvor jeg for mit Vedkommende — og, tør jeg sige, næsten det store Fleertal af de Mænd, han nævnte som mine Venner, der siden forlode mig — var gaaet et Skridt videre, skulde det være mig hjært, men hvem gik et Skridt videre? Det gjorde Chefen for hele den juridiske Corporation; i den juridiske Corporations Navn vilde han have en corporativ Lønningslov, for at Enhver i Corporationen skulde kunne vide, hvad han kunde vente og haabe; og hvad sagde jeg til den ærede Minister, da han bebudede det Hastværk, som i den Retning paa engang var kommet over Regjeringen, og hvor den foregav, at det var paatrængt den af os? Jeg for mit Vedkommende sagde: Jeg vil aldeles ikke have dette ivrige Løfte af den ærede Minister, thi naar han skal fuldbyrde Sagen saaledes, at Næv-

ningeretsvæsenet derved forberedes til Indførelse i Staten, kan han ikke blive færdig dermed i et Aar, det er ham aldeles umuligt; han kom ogsaa senere selv til at erkjende, hvor umuligt det var, thi han vidste selv ikke engang den mindste Bested om, hvad der vilde komme ud, naar man vilde trænge paa at faae Loven i denne Skikkelse frem. Det er ganske rigtig, at da der var Spørgsmaal om det reent Negative, at forhindre Sportellønningens Vedbliven, og da Rescriptet kom fra Kongen, hvorom det ærede Medlem sagde, at det var faldet ned fra Himlen, og det er mig hjært, at det ærede Medlem erkjendte, at Kongen havde gjort det efter Guds Indskydelse, da satte det ærede Medlem sig derimod; men jeg har ikke mærket det Allermindste til hans Modstand paa Nævningerettens Vegne, da han faae dette complicerede Lønningsystem komme frem, som han dog maatte erkjende vilde bringe en heel Deel Banfæligheder med sig, med mindre han vilde sætte hele Nævningeretsystemet uden derfor og lade det gaae, som det bedst kunde. Jeg troer, at han vel var paa den rette Vej, da han lod disse Ord falde, og som tydede paa, at han selv var vegen tilbage for visse personlige Betragtninger, jeg mener ikke for enkelte Personer, men fordi han selv, maastee ubevidst, har havt en Fornemmelse af, at dersom han skulde røre ved dette som et System, saa stak han Næven ind i en Hvesperede. Det ærede Medlem havde den Godhed at sige, at det Forslag, jeg søgte at bringe ind ved den Leilighed, for blandt Andet at forberede og støtte Indførelsen af Nævningeretten, var en — jeg troer han sagde, ganske rigtig og smuk Idee, men den var udførlig. Den ærede Minister var paa den Tid ogsaa villig til at erkjende, at det var en ganske smuk Idee; han erklærede den paa ingen Maade for udførlig, og den var ogsaa saa simpel at udføre som Noget i Verden, men han erklærede, at han ikke vilde gaae ind derpaa; jeg antydede, at der ikke vilde være den mindste Banfælighed forbunden med at udføre den.